ומר סבר לא גזרינן –

And this master maintains we do not make a decree

OVERVIEW

The לישנא אחרינא משנה maintains that ב' שהביאו ב' are required to say בפנו"נ (according to תבה), and the משנה between the רבנן ור"י (in all the cases of the שמא where two brought the שמא יחזור דבר לקלקולו are concerned רבנן and therefore if one שמא יחזור דבר לקלקולו הפטול it is פטול שליח, while שליח maintains that we are not concerned שליח as to when "ו בבר לקלקולו הסרכים מא יחזור דבר לקלקולו שמא יחזור דבר לקלקולו.

פירש בקונטרס דלא גזר רבי יהודה שמא יחזור דבר לקלקולו –

רש"י explained that ר"י did not make a decree (and invalidate the גע in a case where one שליה did not say בפנו"ג out of concern that perhaps the matter will revert to its initial ruinous status; the reason he is not concerned is because -

– דבי תרי דמייתי גיטא מילתא דלא שכיחא ולא גזרו ביה רבנן It is not common for two to deliver a גזירה made no רבנן.

תוספות disagrees with פירש"י:

ובחנם פירש כן דאפילו בחד נמי לא גזור –

And it is unnecessary for רש"י to explain it in this manner (that הוזר is not גוזר since it is a גוזר for ומילתא דלא שכיחא even if one brought the גיט (which is a מילתא דשכיחא and nevertheless he is not תוספות (גוזר proves that according to "ר", there is no requirement to say שמא יהזור וכו' (משמה (לשמה to account of שמא יהזור וכו'), because of the concern of שמא יהזור וכו'

דהא מסיק למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב ומפרש טעמא משום איחלופי – For the גמרא shortly concludes (that the ברייתא which stated that "שמט שמטיר בזו was מכשיר בזו שלים which stated that בפנ"ב but not גמרא, and the גמרא בקנ"ב but not בפנ"כ בקיום שטרות בע"א explains the reason it is פסול פסול -

- ולא קאמר טעמא שמא יחזור דבר לקלקולו

But the גמרא did not say the reason שמא יחזור is בפנ"ח אבל לא בפנ"כ because שמא יחזור because שמא יחזור (לאחר שלמדו) of שמא יחזור (לאחר שלמדו) of שמא יחזור (לאחר שלמדו)

_

¹ If י"י would maintain that by one שליה there is a concern of אמרא then the אמא should have said that in the case where the אמרא said בפנ"כ but not בפנ"נ it is because of שמא יחזור (which is the reasoning of בפנ"נ has to be said אחי לאיחלופי). Instead the אמרא used the reason of אחי לאיחלופי (which is *primarily* the reasoning of אחי שמא שמא בפנ"כ needs to be said). The fact that we are using the primary reason of רבא and not the reason of שמא הזור (which is maintains there is no concern for הזורף) indicates that "ר"י maintains there is no concern for שמא יחזור "חוור" שמא יחזור "חוור" שמא יחזור "שמא יחזור" שמא יחזור "חוור "שמא יחזור "חוור "שמא יחזור "שמא יחזור "שמא יחזור "שמא יחזור "חוור "שמא יחזור "שמ

according to ר"י, only the concern of איחלופי.

תוספות explains why indeed the גמרא assumes that according to ר"י there is no concern of שמא even for one שליח (which is a מילתא דשכיחא) -

 $-^2$ והיינו טעמא דנראה לו לגמרא כיון דרבנן לא מפלגי וגזרו בין בחד בין בתרי do not differentiate and the make the אמא יחזור וכו' of שמא יחזור וכו שליח שליח שליחים whether it is one שלוחים, similarly -

לרבי יהודה נמי לא מיסתבר לחלק כיון דלא גזר בתרי הוא הדין בחד:
According to ר"י it does not seem logical to differentiate, for since he is not גוזר by two שמא יחזור דבר the same will apply to one שליח, that there is no concern of שלקולו.

SUMMARY

י"י is not concerned for שמא יחזור דבר לקלקולו even by a single שליח.

THINKING IT OVER

תוספות concludes that according to the רבנן the concern of שמא יחזור דבר לקלקולו there is never such a applies to both one and two שלוחים, while according to ר"י there is never such a concern even by one שליח. Can we reconcile this with the גמרא previously (ה,א), that there is a concern of שמא יחזור by one שלוחים.

2

 $^{^3}$ See תוה"ר and מהרש"א.